

Sygn. akt V.2 Ka 649/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach

V Wydział Karny Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący: SSO Janusz Chmiel (spr.)

Sędziowie: SSO Sławomir Klekocki

SSR del. Katarzyna Gozdawa-Grajewska

Protokolant: Monika Brzoza

w obecności Magdaleny Szymańskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 13 kwietnia 2015 r.

sprawy:

M. P. (1) /P./

syna K. i G.

ur. (...) w R.

oskarżonego o przestępstwo z art. 279 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i inne

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Żorach

z dnia 22 lipca 2014r. sygn. akt II K 60/11

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że :

- w punkcie 2 jako podstawę prawną przypisanego oskarżonemu czynu przyjmuje art. 48 ust. 3 Ustawy z dnia 24 kwietnia 1997r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

- w punkcie 2 jako podstawę prawną wymierzonych kar pozbawienia wolności i grzywny przyjmuje art. 48 ust. 3 Ustawy z dnia 24 kwietnia 1997r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 33 § 1 i 3 kk w zw. z art. 4 § 1 kk w zw. z art. 116 kk,

- w punkcie 6 na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu M. P. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, tj. zatrzymania poza granicami kraju (w Hiszpanii) od dnia 21 marca 2007r. do dnia 25 maja 2007r. i okres tymczasowego aresztowania w sprawie od 25 maja 2007r. do dnia 25 listopada 2008r.,

II. w pozostałym zakresie utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

III. wymierza oskarżonemu opłatę za II instancję w kwocie 560 /pięćset sześćdziesiąt/ złotych i obciąża go wydatkami za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 /dwadzieścia/ złotych.

Sygn. akt V.2 Ka 649/14

UZASADNIENIE

Aktem oskarżenia M. P. (2) został oskarżony o to, że:

w okresie od maja 2002 roku do sierpnia 2002 roku działając w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem na terenie J., W., C., P. i innych miejscowościach W. (...) ora wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, działając w warunkach powrotu do przestępstwa określonego w art. 64 § 1 kk, dokonał kradzieży z włamaniem niżej wymienionych pojazdów :

w nocy na 24 maja 2002 roku w C., działając wspólnie i w porozumieniu z D. W., po uprzednim wyłamaniu wkładki drzwi i stacyjki, dokonał kradzieży samochodu marki C. (...) o numerze rejestracyjnym (...) koloru ciemny granat, wartości 10.000 złotych, zaparkowanego na parkingu przy ulicy (...) na szkodę J. P..

w nocy na 28 maja 2002 roku w miejscowości W., działając wspólnie i w porozumieniu z D. W. po uprzednim wyłamaniu wkładki drzwi i stacyjki dokonał kradzieży samochodu markii P. o numerze rejestracyjnym (...) koloru białego, wartości 11,000 złotych wraz ze sprzętem oświetleniowym wartości 19,575 złotych, zaparkowanego na parkingu niestrzeżonym przy ulicy (...), na szkodę firmy (...)/C. i (...) Izby (...) w B.,

w nocy na 30 maja 2002 roku w W. działając wspólnie i w porozumieniu z D. W. i W. H. po uprzednim wyłamaniu wkładki drzwi i stacyjki, dokonał kradzieży samochodu marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) koloru fioletowego wartości 8.000 złotych, zaparkowanego na parkingu przy Osiedlu (...) na szkodę I. W.,

w nocy na 30 maja 2002 roku w W. działając wspólnie i w porozumieniu z D. W. W. H., po uprzednim wyłamaniu wkładki drzwi i stacyjki, dokonał kradzieży samochodu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) koloru pomarańczowego wartości 22.800 złotych, zaparkowanego na parkingu przy Osiedlu (...) na szkodę J. Ł.,

w dniu 3 czerwca 2002 roku w J., działając wspólnie i w porozumieniu z D. W., po uprzednim wyłamaniu wkładki drzwi i stacyjki, dokonał kradzieży samochodu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) koloru pomarańczowego, wartości 20.900 złotych, zaparkowanego na parkingu niestrzeżonym przy ulicy (...) na szkodę E. S.,

w nocy na 4 czerwca 2002 roku w T., działając wspólnie i w porozumieniu z D. W. po uprzednim wyłamaniu wkładki zamka w drzwiach i stacyjki, dokonał kradzieży samochodu osobowego marki M. (...) o numerach rejestracyjnych (...) koloru białego, zaparkowanego na parkingu niestrzeżonym przy ulicy (...), wartości 15.000 złotych na szkodę M. K.,

w dniu 7 czerwca 2002 roku w J., działając wspólnie i w porozumieniu z D. W., po uprzednim wyłamaniu wkładki drzwi

i stacyjki, dokonał kradzieży samochodu marki F. (...) numer rejestracyjny (...) koloru błękitnego, wartości 22.000 złotych, zaparkowanego na parkingu niestrzeżonym przy ulicy (...), na szkodę S. i A. K. (1)
i (...) S.A. w K. Oddział J.,

w nocy na 11 czerwca 2002 roku w P., działając wspólnie i w porozumieniu z D. W., po uprzednim wyłamaniu wkładki drzwi i stacyjki, dokonał kradzieży samochodu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) koloru srebrnego, wartości 21.400 złotych, zaparkowanego na parkingu przy ulicy (...), na szkodę Ł. R. i firmy (...)
w W.,

w dniu 12 czerwca 2002 roku w R., działając wspólnie i w porozumieniu z D. W. po uprzednim wyłamaniu wkładki drzwi i stacyjki, dokonał kradzieży samochodu marki P. (...) o numerze rejestracyjnym (...) koloru czerwonego wartości 10.000 złotych wraz z częściami zmiennymi do motocykli o łącznej wartości 10.000 złotych zaparkowanego na parkingu przy ulicy (...). O. na szkodę A. W. (1) oraz J. W.,

w dniu 16 czerwca 2002 roku w P., działając wspólnie
i w porozumieniu z D. W., po uprzednim wyłamaniu wkładki drzwi
i stacyjki, dokonał kradzieży samochodu marki F. (...) o numerze rej. (...) koloru czerwonego, wartości 19.000 złotych, zaparkowanego przy ulicy (...), na szkodę K. M.,

w dniu 18 czerwca 2002 roku w J., działając wspólnie
i w porozumieniu z D. W., po uprzednim wyłamaniu wkładki drzwi
i stacyjki, dokonał kradzieży samochodu marki V. (...) nr rej. (...) koloru niebieskiego, wartości 12.000 złotych, zaparkowanego na parkingu niestrzeżonym przy KWK (...), na szkodę J. S. (1),

w nocy na 21 czerwca 2002 roku w J., działając wspólnie
i w porozumieniu z D. W., po uprzednim wyłamaniu wkładki drzwi
i stacyjki, dokonał kradzieży samochodu marki F. (...) nr rej. (...) koloru srebrnego wartości 23.984,05 złotych na szkodę B. M.,

w nocy na 24 czerwca 2002 roku w R., działając wspólnie
i w porozumieniu z D. W., po uprzednim wyłamaniu wkładki drzwi
i stacyjki, dokonał kradzieży samochodu marki M. typ (...) o numerze rej. (...) koloru białego wartości 30.000 złotych, zaparkowanego na parkingu przy ulicy (...), działając tym samym na szkodę I. T.,

w nocy na 24 czerwca 2002 roku w R., działając wspólnie
i w porozumieniu z D. W., po uprzednim wyłamaniu wkładki drzwi
i stacyjki, dokonał kradzieży samochodu marki F. (...) o numerze rej. (...) koloru zielonego, wartości 24.900 złotych zaparkowanego na parkingu przy ulicy (...) na szkodę K. i A. K. (2),

w nocy na 29 czerwca 2002 roku w J., działając wspólnie
i w porozumieniu z D. W., po uprzednim wyłamaniu wkładki drzwi i stacyjki, dokonał kradzieży samochodu marki F. (...) nr rej. (...) koloru srebrno-brązowego, wartości 20.000 złotych, zaparkowanego na parkingu niestrzeżonym przy ulicy (...), na szkodę T. G.,

w dniu 2 lipca 2002 roku w J., działając wspólnie i w porozumieniu z D. W., po uprzednim wyłamaniu wkładki drzwi i stacyjki, dokonał kradzieży samochodu marki F. (...) nr rej. (...) koloru zielonego, wartości 21.000 złotych, zaparkowanego na parkingu niestrzeżonym przy ulicy (...), na szkodę B. Ś.,

w nocy na 8 lipca 2002 roku w J. działając wspólnie
i w porozumieniu z D. W., po uprzednim wyłamaniu wkładki drzwi
i stacyjki, dokonał kradzieży samochodu marki F. (...) nr rej. (...) koloru srebrnego, wartości 22.000 złotych, zaparkowanego na parkingu niestrzeżonym przy ulicy (...) na szkodę A. W. (2),

w nocy na 10 lipca 2002 roku w Ż., działając wspólnie i w porozumieniu z D. W., po uprzednim wyłamaniu wkładki drzwi i stacyjki, dokonał kradzieży samochodu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) koloru żółtego, wartości 30.000 złotych, zaparkowanego na parkingu przy osiedlu (...) na szkodę Z. F.,

w nocy na 17 lipca 2002 roku w J.-Z., działając wspólnie i w porozumieniu z D. W. po uprzednim wyłamaniu wkładki drzwi i stacyjki, dokonał kradzieży samochodu marki F. (...) nr rej. (...) koloru czerwonego, wartości 25.000 złotych, zaparkowanego na parkingu niestrzeżonym przy ulicy Os. 1000-lecia na szkodę P. K.,

w dniu 17 lipca 2002 roku w R., działając wspólnie i w porozumieniu z D. W., po uprzednim wyłamaniu wkładki zamka w drzwiach i stacyjki, usiłował dokonać kradzieży samochodu osobowego marki M. (...) o numerach rejestracyjnych D-SC 195 koloru czerwonego, o wartości 40.000 złotych zaparkowanego przy ulicy (...) na szkodę J. S. (2), lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na spłoszenie go przez pokrzywdzonego,

w nocy na 31 lipca 2002 roku w Ż., działając wspólnie i w porozumieniu z D. W. po uprzednim wyłamaniu wkładki drzwi i stacyjki dokonał kradzieży samochodu marki F. (...) o numerze rej. (...) koloru pomarańczowego o wartości 19.000 złotych, zaparkowanego na parkingu przy ulicy (...) na szkodę J. R.,

w nocy na 19 sierpnia 2002 roku w W., działając wspólnie i w porozumieniu z D. W., po uprzednim wyłamaniu wkładki zamka w drzwiach i stacyjki, dokonał kradzieży samochodu osobowego marki F. (...) o numerach rejestracyjnych (...) koloru bordowego, zaparkowanego na parkingu niestrzeżonym przy ulicy (...), wartości 18.000 złotych na szkodę P. U. i Towarzystwa (...) w W.,

przy czym zarzucanych mu czynów dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu w okresie od 23 listopada 1993 roku do 21 października 1998 roku kary łącznej 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Katowicach z 8 lutego 1999 roku – sygn. Akt VK 213/98 za czyny z art. 215 § 1 i 2 d kk oraz art. 208 d kk w zw. z art. 58 d kk tj. o popełnienie przestępstwa z art. 279 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

w grudniu 2000 roku w Ż. wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie środkami odurzającymi w znacznych ilościach w postaci 1000 gram marihuany o łącznej wartości 20.000 złotych w ten sposób, że przyjął przedmiotowe środki na przechowanie, w celu późniejszego ich wprowadzenia do obrotu przez inne osoby, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 56 ust.1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.

Wyrokiem z dnia 22 lipca 2014 roku Sąd Rejonowy w Żorach sygn. akt II K 60/11 oskarżonego M. P. (1) w miejsce zarzucanego mu czynu z punktu I uznał za winnego tego, że:

w okresie od 24 maja 2002 roku do 17 lipca 2002 roku, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w Ż., P., W., C., R. i P. oraz wspólnie i w porozumieniu z D. W., dokonał kradzieży z włamaniem niżej wymienionych pojazdów:

w nocy na 24 maja 2002 roku w C. po uprzednim wyłamaniu wkładki drzwi i stacyjki dokonał kradzieży samochodu marki C. (...) o numerze rej. (...) koloru ciemny granat, wartości 10.000 złotych, zaparkowanego na parkingu przy ulicy (...) na szkodę J. P.,

w nocy na 28 maja 2002 roku w miejscowości W. po uprzednim wyłamaniu wkładki drzwi i stacyjki, dokonał kradzieży samochodu marki P. o numerze rej. (...) koloru białego wartości 11.000 złotych wraz ze sprzętem oświetleniowym wartości 19.575 złotych zaparkowanego na parkingu niestrzeżonym przy ulicy (...), na szkodę firmy (...)/C. i (...) Izby (...) w B.,

w nocy na 30 maja 2002 roku w W., po uprzednim wyłamaniu wkładki drzwi i stacyjki, dokonał kradzieży samochodu marki O. (...)

o numerze rejestracyjnym (...) koloru fioletowego, wartości 8.000 złotych, zaparkowanego na parkingu przy Osiedlu (...) na szkodę I. W.,

w nocy na 30 maja 2002 roku w W. po uprzednim wyłamaniu wkładki drzwi i stacyjki, dokonał kradzieży samochodu marki F. (...) o numerze rej. (...) koloru pomarańczowego, wartości 22.800 złotych, zaparkowanego na parkingu przy osiedlu (...), na szkodę J. Ł.,

w dniu 3 czerwca 2002 roku w J. po uprzednim wyłamaniu wkładki drzwi i stacyjki, dokonał kradzieży samochodu marki F. (...) nr rejestracyjny (...) koloru pomarańczowego wartości 20.900 złotych, zaparkowanego na parkingu niestrzeżonym przy ulicy (...) na szkodę E. S.,

w nocy na 4 czerwca 2002 roku w T. po uprzednim wyłamaniu wkładki zamka w drzwiach i stacyjki, dokonał kradzieży samochodu dostawczego marki M. (...) o numerach rejestracyjnych (...) koloru białego, zaparkowanego na parkingu niestrzeżonym przy ulicy (...), wartości 15.000 złotych na szkodę M. K.,

w dniu 7 czerwca 2002 roku w J., po uprzednim wyłamaniu wkładki drzwi i stacyjki, dokonał kradzieży samochodu marki F. (...) numer rejestracyjny (...) koloru błękitnego, wartości 22.000 zł, zaparkowanego na parkingu niestrzeżonym przy ulicy (...), na szkodę S. i (...) S.A. w K. Oddział J.,

w nocy na 11 czerwca 2002 roku w P. po uprzednim wyłamaniu wkładki drzwi i stacyjki dokonał kradzieży samochodu marki f. (...) o numerze rejestracyjnym (...) koloru srebrnego, wartości 21.400 złotych, zaparkowanego na parkingu przy ulicy (...), na szkodę Ł. R. i firmy (...) w W.,

w dniu 12 czerwca 2002 roku w R. po uprzednim wyłamaniu wkładki drzwi i stacyjki, dokonał kradzieży samochodu marki P. (...) o numerze rej. (...) koloru czerwonego wartości 10.000 złotych wraz z częściami zamiennymi do motocykli o łącznej wartości 10.000 złotych, zaparkowanego na parkingu przy ulicy (...) na szkodę A. W. (1) oraz J. W.,

w dniu 16 czerwca 2002 roku w P. po uprzednim wyłamaniu wkładki drzwi i stacyjki, dokonał kradzieży samochodu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) koloru czerwonego wartości 19.000 złotych zaparkowanego przy ulicy (...), na szkodę K. M.,

w dniu 18 czerwca 2002 roku w J. po uprzednim wyłamaniu wkładki drzwi i stacyjki dokonał kradzieży samochodu marki V. (...) nr rej. (...) koloru niebieskiego, wartości 12.000 złotych zaparkowanego na parkingu niestrzeżonym przy KWK (...), na szkodę J. S. (1),

w nocy na 21 czerwca 2002 roku w J., po uprzednim wyłamaniu wkładki drzwi i stacyjki, dokonał kradzieży samochodu marki F. (...) nr rej. (...) koloru srebrnego, wartości 23.984,05 złotych na szkodę B. M.,

w nocy na 29 czerwca 2002 roku w J. po uprzednim wyłamaniu wkładki drzwi i stacyjki, dokonał kradzieży samochodu marki F. (...) nr rej. (...) koloru srebrno-brązowego, wartości 20.000 złotych, zaparkowanego na parkingu niestrzeżonym przy ulicy (...), na szkodę T. G.,

w dniu 2 lipca 2002 roku w J., po uprzednim wyłamaniu wkładki drzwi i stacyjki, dokonał kradzieży samochodu marki F. (...) nr rej. (...) koloru zielonego, wartości 21.000 złotych zaparkowanego na parkingu niestrzeżonym przy ulicy (...), na szkodę B. Ś.,

w nocy na 8 lipca 2002 roku w J.-Z., po uprzednim wyłamaniu wkładki drzwi i stacyjki, dokonał kradzieży samochodu marki F. (...) nr rej. (...) koloru srebrnego, wartości 22.000 złotych zaparkowanego na parkingu niestrzeżonym przy ulicy (...), na szkodę A. W. (2),

w nocy na 10 lipca 2002 roku w Ż., po uprzednim wyłamaniu wkładki drzwi

i stacyjki, dokonał kradzieży samochodu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) koloru żółtego, wartości 30.000 złotych zaparkowanego na parkingu przy Osiedlu (...), na szkodę Z. F.,

w nocy na 17 lipca 2002 roku w J., po uprzednim wyłamaniu wkładki drzwi i stacyjki, dokonał kradzieży samochodu marki F. (...) nr rejestracyjny (...) koloru czerwonego, wartości 25.000 złotych, zaparkowanego na parkingu niestrzeżonym przy ul. (...) - lecia, na szkodę P. K.,

przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu kary łącznej 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności za podobne przestępstwa umyślne, między innymi z art. 215 § 1 i 2 dkk oraz art. 208 dkk w zw. z art. 58 dkk, objęte wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Katowicach z 8 lutego 1999 roku, sygn. akt VK 213/98, a którą to karę łączną odbył w okresach od 23 listopada 1993 roku do 17 czerwca 1996 roku i od 10 stycznia 1997 roku do 5 stycznia 1998 roku, od 25 stycznia 1998 roku do 30 czerwca 1998 roku i od 21 października 1998 roku do 1 czerwca 1999 roku, kiedy to został warunkowo przedterminowo zwolniony, czym wyczerpał dyspozycję art. 279 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na mocy art. 279 § 1 kk wymierzył mu karę 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności.

2. Oskarżonego M. P. (1) w miejsce zarzucanego mu czynu z punktu II, uznał za winnego tego, że w grudniu 2000 roku w Ż., wbrew przepisom ustawy posiadał znaczne ilości środków odurzających w postaci 1000 gramów marihuany o łącznej wartości 20.000 złotych, czym wypełnił dyspozycję art. 48 ust. 1 i 3 Ustawy z 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2003 roku nr 24 poz. 198 ze zmianami) w zw. z art. 4 § 1 kk w zw. z art. 116 kk i za to na podstawie art. 48 ust. 3 Ustawy z 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2003 r. nr 24 poz. 198 ze zmianami) w zw. z art. 4 § 1 kk w zw. z art. 116 kk wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 40 stawek dziennych, licząc po 20 złotych stawka.

3. W myśl art. 85 kk i art. 86 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego M. P. (1) za przestępstwa z punktu 1 i 2 wyroku karę łączną w wymiarze 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności.

4. Na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego M. P. (1):

a) obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę kwoty 10.000 złotych na rzecz A. W. (1),

b) obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę kwoty 19.000 złotych na rzecz K. M.,

c) obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę kwoty 12.000 złotych na rzecz J. S. (1),

d) obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę kwoty 12.500 złotych na rzecz P. K.,

e) obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę kwoty 8.000 złotych na rzecz I. W.,

f) obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę kwoty 10.000 złotych na rzecz J. P.,

g) obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę kwoty 12.000 złotych na rzecz T. G..

5. Na mocy art. 5 dkk orzekł podanie wyroku do publicznej wiadomości poprzez wywieszenie jego treści w budynku Sądu Rejonowego w Żorach poprzez okres 3 miesięcy.

W myśl art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu M. P. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, to jest zatrzymania poza granicami kraju od 17 kwietnia 2007 roku do 25 maja 2007 roku i okres tymczasowego aresztowania w sprawie od 25 maja 2007 roku do 25 listopada 2008 roku.

Ponadto zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w całości, obciążając nimi Skarb Państwa.

Od wyroku tego apelację wnieśli prokurator oraz obrońca oskarżonego.

Prokurator w oparciu o przepisy art. 425 § 1, § 2 i § 3 kpk oraz art. 444 kpk i art. 447 § 1 kpk zaskarżył powyższy wyrok w części dotyczącej punktów 2 i 7 na niekorzyść oskarżonego.

Na mocy art. 427 § 2 kpk oraz powołując się na art. 438 pkt 1 i 3 kpk wyrokowi zarzucił:

I. Błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia:

- poprzez pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych fragmentów zeznań świadka J. M. (1) wskazujących na okoliczność obrotu marihuaną z udziałem M. P. (1) oraz innej osoby, co w konsekwencji doprowadziło do niezasadnego uznania, iż oskarżony dopuścił się jedynie „posiadania” marihuany, zamiast prawidłowego ustalenia, iż „brał udział w obrocie” tym środkiem,
- poprzez niezasadne uznanie, jakoby poniesienie przez oskarżonego kosztów sądowych byłoby dla niego zbyt uciążliwe, co spowodowało zwolnienie go w całości od ponoszenia kosztów sądowych, w sytuacji gdy prawidłowa ocena jego warunków osobistych i ekonomicznych, w oparciu o zasady logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego nakazuje przyjąć, iż oskarżony winien ponieść koszty sądowe w całości,

II. obrazę przepisów prawa materialnego, a to:

- art. 48 ust. 1 Ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, poprzez wskazanie tego przepisu obok art. 48 ust. 3 tej Ustawy, jako elementu kwalifikacji czynu polegającego na posiadaniu wbrew przepisom ustawy znacznej ilości środków odurzających,
- art. 33 § 1 i 3 kk poprzez ich pominięcie przy podaniu podstaw wymiaru obligatoryjnej kary grzywny wymierzonej za przestępstwo z art. 48 ust. 3 Ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.

Podnosząc powyższe zarzuty w oparciu o art. 427 § 1 kpk oraz art. 437 § 1 i 2 kpk wniósł o :

-.

- uchylenie wyroku w zaskarżonej części tj. w odniesieniu do punktów 2 i 7 oraz w konsekwencji również co do punktu 3 tego orzeczenia i przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Natomiast obrońca oskarżonego na podstawie art. 444 kpk oraz art. 425 § 1 i 2 kpk zaskarżył powyższy wyrok w całości na korzyść oskarżonego M. P. (1).

Na mocy art. 427 § 1 i 2 kpk oraz art. 438 pkt 2,3 i 4 kpk zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

-.

- błąd w ustaleniach faktycznych mogących mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia, a polegający na przyjęciu, że oskarżony M. P. (1):
- w nocy 21 czerwca 2002 roku działając wspólnie z D. W. po uprzednim wyłamaniu wkładki drzwi i stacyjki, dokonał kradzieży samochodu osobowego marki F. (...) o numerze rej. (...) koloru srebrnego na szkodę B. M.,
- obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a w szczególności naruszenie:

- Art. 5 § 2 kpk poprzez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, dając w całości wiarę zeznaniom D. W., a także J. M. (2), w szczególności w zakresie kluczowych okoliczności dotyczących rodzaju i wagi rzekomego narkotyku,
- Obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 63 § 1 kk poprzez błędne zaliczenie na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności, okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, błędnie obliczając okres zatrzymania oskarżonego na terenie Hiszpanii.

Na podstawie art. 427 § 1 kpk wniósł aby Sąd Odwoławczy działając na zasadzie art. 437 § 1 i 2 kpk uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja oskarżyciela publicznego zasługiwała na uwzględnienie tylko w zakresie zarzutu obrazę przepisów prawa materialnego: z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez powołanie go w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu punktem 2. zaskarżonego wyroku oraz z art. 33 § 1 i 3 k.k. poprzez ich pominięcie w podstawie prawnej wymierzonej kary grzywny.

Natomiast apelacja obrońcy okazała się skuteczna jedynie w zakresie zaliczenia na poczet orzeczonej kary łącznej okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie.

Pozostałe zarzuty apelacji dotyczące oceny zgromadzonego materiału dowodowego i błędów w ustaleniach faktycznych nie zasługiwały na uwzględnienie z uwagi na ich oczywistą bezzasadność. Zarzuty nie znajdują żadnego merytorycznego uzasadnienia. Nie dają one podstaw do zmiany lub uchylenia zaskarżonego wyroku, ani nie podważają zasadności oraz prawidłowości merytorycznych rozstrzygnięć będących przedmiotem tegoż orzeczenia. Apelacje w tym zakresie stanowią jedynie polemiki z ustaleniami Sądu I instancji i uzasadnieniem zaskarżonego wyroku. Skarżący w swoich apelacjach zawarli wyłącznie subiektywną ocenę dotyczącą kwestii popełnienia przez oskarżonego zarzucanych mu czynów oraz wiarygodności zeznań/wyjaśnień D. W. i J. M. (1) i analizy tychże zeznań.

Niniejsza sprawa była już uprzednio przedmiotem rozpoznania przed Sądem I instancji i kończyła się wydaniem wyroku, który następnie był uchylony, a sprawę przekazywano do ponownego rozpoznania. Sąd I instancji ponownie rozpoznając sprawę wykonał wszelkie zalecenia sądu odwoławczego i przeprowadził postępowanie dowodowe w bardzo szerokim zakresie.

Przeprowadzona przez Sąd odwoławczy kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku nie dała żadnych podstaw do uznania, że w niniejszej sprawie Sąd I instancji mógł dopuścić się błędnych ustaleń faktycznych. O błędach w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku można mówić tylko wówczas, gdy Sąd oparł swoje rozstrzygnięcie na faktach, które nie znajdują potwierdzenia w wynikach postępowania dowodowego, bądź gdy z prawidłowo ustalonego stanu faktycznego wysnuł wnioski niezgodne z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniami wiedzy lub doświadczeniem życiowym, co oczywiście nie miało miejsca w niniejszej sprawie.

Na marginesie należy wskazać, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może sprowadzać się wyłącznie do zakwestionowania stanowiska Sądu I instancji, lecz powinien wskazywać nieprawidłowości w rozumowaniu Sądu co do oceny okoliczności sprawy. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom Sądu odmiennego poglądu nie uzasadnia wniosku o popełnieniu przez Sąd I instancji błędu w ustaleniach faktycznych. Podobnie stwierdza SN w wyroku z dnia 3 marca 2007 r. sygn. akt WA 8/07. Aby więc zarzut błędu w ustaleniach faktycznych był skuteczny niezbędne jest nie tylko wskazanie na wadliwość ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd, ale także wykazanie konkretnych uchybień w ocenie materiału dowodowego jakich Sąd I instancji miał się dopuścić, czego skarżący nie uczynili.

Sąd meriti starannie zgromadził i przeprowadził wszelkie dowody, które w jakikolwiek sposób mogły prowadzić do wyjaśnienia okoliczności popełnienia przez oskarżonego zarzucanych mu czynów. Zgromadzony i ujawniony przez Sąd I instancji materiał dowodowy jest obszerny, drobiazgowy i kompletny.

Należy wskazać na prawidłowość dokonanych przez Sąd I instancji ustaleń w zakresie stanu faktycznego i trafność samego merytorycznego orzeczenia o sprawstwie i winie oskarżonego. Jak już podniesiono powyżej, analiza zgromadzonego materiału dowodowego ukazuje, iż jest on kompletny, a przy tym nie daje jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, iż w niniejszej sprawie występują nie dające się usunąć wątpliwości dotyczące winy oskarżonego.

Następnie Sąd I instancji w prawidłowy, wnikliwy i rzetelny sposób dokonał oceny zgromadzonego materiału dowodowego i słusznie rozstrzygnął co do winy oskarżonego, nie naruszając przy tym żadnych przepisów prawa procesowego, ani prawa materialnego jeśli chodzi o ocenę wypełnienia znamion przypisanych oskarżonemu przestępstw.

Nie sposób również zarzucić, iż Sąd I instancji dokonał dowolnej oraz sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oceny materiału dowodowego. Podstawę zaskarżonego wyroku stanowił bowiem całokształt ujawnionych na rozprawie okoliczności, które dają pełen pogląd na kwestię zachowania oskarżonego, a także na wszelkie istotne okoliczności zarzucanych mu czynów.

Pozwoliło to Sądowi meriti na dokonanie właściwych ustaleń faktycznych, i przyjęcie w konsekwencji prawidłowej oceny prawnej zachowania oskarżonego. Sąd I instancji nie naruszył przy tym przepisów postępowania obowiązujących go przy procedowaniu, skoro miał w polu widzenia wszystkie dowody ujawnione w sprawie.

To, że Sąd I instancji swoje ustalenia oparł na całokształcie zgromadzonego materiału dowodowego, a nie wyłącznie na wyjaśnieniach złożonych przez oskarżonego w toku postępowania sądowego, jak chciałby obrońca, czy na niczym nieuprawnionej nadinterpretacji zeznań J. M. (1), jak postuluje prokurator, w żaden sposób nie narusza reguł procedowania. Oczywiście nie można czynić zarzutu z tego, że Sąd I instancji ustalając stan faktyczny nie wziął pod uwagę wyłącznie złożonych w toku postępowania sądowego wyjaśnień oskarżonego, ani również z tego, że z zeznań J. M. (1) nie wyciągnął wniosków, które z nich nie wynikały.

W tej sytuacji bezprzedmiotowe są wskazane przez skarżących zarzuty obrazy przepisu z art. 5 § 2 k.p.k.

Należy podnieść, iż Sąd I instancji sporządził staranne, szczegółowe, dokładne i obszernie uzasadnienie zaskarżonego wyroku, w którym odniósł się do wszelkich okoliczności związanych z zarzucanymi czynami i działaniami oskarżonego. W uzasadnieniu szczegółowo przedstawił przeprowadzone dowody oraz wskazał jakie okoliczności i w jakim zakresie zostały wykazane w oparciu o jakie dowody. Sąd I instancji szeroko omówił między innymi wyjaśnienia oskarżonego oraz zeznania i wyjaśnienia D. W., J. M. (1) i Z. R., zaś Sądowi odwoławczemu pozostaje jedynie powtórzyć uzasadnienie Sądu I instancji, co jest zbędne.

Odnosząc się do kwestii kradzieży samochodów przez oskarżonego, to należy wskazać, iż przyznał się on do kradzieży co najmniej 10 samochodów, podając jednocześnie, iż mogło być ich więcej i może nie pamiętać wszystkich kradzieży aut, a nie maksymalnie 10 samochodów jak chciałby obrońca. Natomiast zeznania/wyjaśnienia D. W. w tym zakresie należy uznać, za wewnętrznie spójne, logiczne i wiarygodne. Świadek ten, będący współsprawcą kradzieży aut nie miał żadnego powodu by nieprawdziwie pomawiać oskarżonego. Nie ma zatem żadnych podstaw by kwestionować jego zeznania/wyjaśnienia dotyczące kradzieży F. (...) nr. rej (...) i V. (...). To, iż D. W. uczestniczył w kradzieży jednego samochodu z innymi osobami, nie oznacza, że nie mógł później dokonać kradzieży z oskarżonym drugiego pojazdu tego samego dnia, również to, że innego dnia uczestniczył z oskarżonym w kolizji drogowej nie wyklucza, że w tym dniu później nie mogli oni dokonać już kradzieży. Oczywiście Sąd I instancji zasadnie przyjął, że najbardziej miarodajne są tu wyjaśnienia złożone przez D. W. na początku postępowania. Zatem Sąd I instancji prawidłowo ustalił, że oskarżony, działając czynem ciągłym i w warunkach powrotu do przestępstwa, dopuścił się 17 kradzieży samochodów z włamaniem, w tym F. (...) nr. rej (...) i V. (...), czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zast. art. 64 § 1 k.k.

Również w zakresie zarzutu posiadania marihuany nie ma żadnych podstaw by kwestionować wiarygodność zeznań J. M. (1). Zeznania tego świadka w tym zakresie są spójne, logiczne i wiarygodne. Jednocześnie świadek ten nie miał

żadnych powodów by nieprawdziwie pomawiać oskarżonego. Zaś to, iż J. M. (1) posiada status świadka koronnego nie oznacza, że składa on niewiarygodne zeznania tylko po to by jakoby potwierdzić zasadność przyznania mu statusu świadka koronnego. Natomiast Sąd I instancji miał na uwadze fakt, iż J. M. (1) posiadał status świadka koronnego i z tego względu szczególnie ostrożnie i starannie oceniał jego zeznania, co zresztą zostało szczegółowo omówione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Nadto na fakt posiadania przez oskarżonego marihuany w ilości 1000 gram wskazują również częściowo zeznania Z. R.. Nie sposób pominąć także faktu, że początkowo oskarżony przyznał się do popełnienia tegoż czynu.

Odnosząc się zaś do zarzutu sformułowanego przez prokuratora dotyczącego błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na uznaniu, że oskarżony jedynie posiadał marihuanę, a nie brał udziału w obrocie tym środkiem, to wbrew twierdzeniu prokuratora, z zeznań J. M. (1) w ogóle nie wynika by oskarżony brał udział w obrocie tymi narkotykami. Przywoływany przez prokuratora fragment zeznań J. M. (1) wcale nie świadczy o tym by oskarżony brał udział w obrocie narkotykami, nie wskazuje na to również żaden inny dowód. Fakt, iż przyjął na przechowanie marihuanę nie oznacza jeszcze, że wprowadzał ją do obrotu. Zaś to, iż od oskarżonego narkotyki miała odebrać inna osoba, tj. Z. R., który następnie przekazał je lub jej znaczną część J. M. (1), a nie sam J. M. (1), który powierzył narkotyki oskarżonemu, nie jest okolicznością uzasadniającą to, że oskarżony brał udział w obrocie marihuaną.

Natomiast słuszny jest zarzut prokuratora dotyczący błędnej kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu czynu posiadania 1000 gram marihuany. Nie ulega wątpliwości, że oskarżony posiadał znaczne ilości tego narkotyku. Zaś w chwili popełnienia przez niego tego czynu obowiązywała ustawa z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, która była względniejsza od obowiązującej w chwili orzekania ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, a zatem należało zastosować względniejszą dla sprawcy ustawę z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Tym samym oskarżony posiadając 1000 gram marihuany wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 48 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, zaś ta kwalifikacja prawna jest kompletna i w pełni oddaj opis przypisanego oskarżonemu czynu. Przystępstwo stypizowane przepisem z art. 48 ust. 3 przedmiotowej ustawy jest samodzielnym czynem, różnym od przestępstwa z art. 48 ust. 1 tej ustawy. Jednocześnie przepis z art. 48 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez odesłanie do ust. 1 zawiera pełny zestaw znamion przestępstwa. Zatem przywołanie w kwalifikacji prawnej przepisu z art. 48 ust. 1 obok art. 48 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii było nie tylko zbędne, ale również powodowało sprzeczność logiczną.

Zbędny i nieprawidłowy było również przywołanie w kwalifikacji tego czynu art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 116 k.k., które to przepisy w żaden sposób nie odzwierciedlają żadnej okoliczności lub znamienia przypisanego oskarżonemu czynu. Natomiast przepis z art. 4 § 1 k.k. będący podstawą dla zastosowania ustawy względniejszej dla sprawcy, a nieobowiązującej w chwili orzekania, winien zostać przywołany w podstawie prawnej kary wymierzonej oskarżonemu na podstawie tej ustawy. W tejże podstawie prawnej kary należało również przywołać przepis z art. 116 k.k. gdyż do orzeczonej kary grzywny winno się stosować przepisy części ogólnej Kodeksu karnego w sytuacji gdy ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii nie wyłącza ich stosowania. Nadto ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii w art. 43 ust. 3 nie określa ram zagrożenia karą grzywny, dlatego też należało w podstawie prawnej wymiaru kary grzywny powołać art. 33 § 1 i 3 k.k., które obejmują przepisy określające kary grzywny.

Dlatego też należało zmienić punkt 2. zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie jako podstawy prawnej przypisanego w tym punkcie oskarżonemu czynu art. 48 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz przez przyjęcie jako podstawy prawnej wymierzonych kar pozbawienia wolności i grzywny art. 48 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 33 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 116 k.k.

Odnosząc się do orzeczonych kar, należy stwierdzić, że wymierzone oskarżonemu kary za powyższe przestępstwa uwzględniają dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k., przy czym Sąd I instancji wziął pod uwagę zarówno okoliczności łagodzące, takie jak przyznanie się do popełnienia przestępstw oraz wyrażony żal i skruchę, jak i okoliczności obciążające, takie jak uprzednia karalność, działanie w warunkach recydywy, wysoka wartość skradzionego mienia i duża ilość posiadanych narkotyków. Nie ulega, wątpliwości, że stopień społecznej szkodliwości

czynów oraz stopień zawinienia były znaczne, gdyż oskarżony działał systematycznie, w zaplanowany i przemyślany sposób oraz wyrządził znaczne szkody.

Zatem orzeczona w stosunku do oskarżonego kara 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zast. art. 64 § 1 k.k. oraz kary 1 roku pozbawienia wolności i grzywna w wymiarze 40 stawek dziennych po 20 zł każda spełniają dyrektywy wymiaru kary określone art. 53 k.k. oraz możliwości finansowe oskarżonego. Sąd I instancji wymierzając oskarżonemu jednostkowe kary pozbawienia wolności i grzywny miał na uwadze by nie przekraczały one stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości przypisanych czynów, a jednocześnie by spełniały one cele prewencji ogólnej i szczególnej Sąd I instancji prawidłowo również określił wymiar kary łącznej 2 laty i 10 miesięcy pozbawienia wolności. Orzeczony wymiar kary łącznej pozbawienia wolności i kary grzywny zapewni realizację funkcji jakie winny spełniać te kary.

Sąd I instancji zasadnie nałożył na oskarżonego obowiązki naprawienia wyrządzonych szkód i prawidłowo określił ich rozmiar, czego nie kwestionował żaden ze skarżących. Charakter przypisanych oskarżonemu czynów był tego rodzaju, iż całkowicie słusznym było orzeczenie wobec oskarżonego środka karnego w postaci podania wyroku do publicznej wiadomości.

Bezpodstawny jest zarzut prokuratora dotyczący zwolnienia oskarżonego w całości od ponoszenia kosztów sądowych. Istotnie oskarżony pracuje poza granicami Polski i uzyskuje stosunkowo wysoki dochód jak na polskie warunki, tym niemniej nie można zapominać, iż koszty utrzymania w Danii są wyższe niż w Polsce. Jednakże przede wszystkim wobec oskarżonego orzeczono bezwzględną karę pozbawienia wolności, a nawet biorąc pod uwagę, iż na jej poczet został zaliczony okres rzeczywistego pozbawienia wolności, to i tak oskarżony będzie musiał odbyć pozostałą część kary pozbawienia wolności, a zatem przerwie wykonywanie pracy zarobkowej. Trzeba mieć także na uwadze, iż na oskarżonego nałożono obowiązki naprawienia szkód w łącznej wysokości 83500 zł.

Zasadny jest natomiast zarzut obrońcy dotyczący błędnego obliczenia okresu rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego na terenie Hiszpanii i skutkiem tego nieprawidłowego zaliczenia rzeczywistego okresu pozbawienia wolności na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności. Jednakże nie tylko Sąd I. instancji zaliczył na poczet wymierzonej oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności zbyt krótki okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, ale również podawana przez obrońcę i oskarżonego data jego zatrzymania na terenie Hiszpanii nie jest zgodna z rzeczywistością. Z informacji Sądu Krajowego w M. wynika, że oskarżony został zatrzymany na obszarze Hiszpanii 21 marca 2007 r. i był tam pozbawiony wolności do dnia jego deportacji 25 maja 2007 r. Z tego względu należało zmienić punkt 6. zaskarżonego wyroku w ten sposób, iż na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczyć oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, tj. zatrzymania poza granicami kraju, w Hiszpanii od dnia 21 marca 2007 r. do dnia 25 maja 2007 r. i okres tymczasowego aresztowania w sprawie od 25 maja 2007 r. do dnia 25 listopada 2008 r.

Mając na względzie sytuację osobistą i finansową oskarżonego, zasądzono od niego opłatę za II. instancję w kwocie 560 zł oraz obciążono wydatkami w postępowaniu odwoławczym w kwocie 20 zł.